

Arrest

nr. 70 380 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat C. NTAMPAKA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 april 2009 het Rijk binnen en diende op 16 juni 2010 een derde asielaanvraag in. Op 13 juli 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Oegandese nationaliteit en werd op 12 december 1986 geboren te Bweyogerere.

Op 30 april 2009 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 31 augustus 2009 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 16 september 2009 door de Commissaris-generaal genomen. U tekende op 15 oktober 2009 beroep aan tegen deze beslissing. Op 23 februari 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 3 maart 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. Op 9 maart 2010 werd uw asielaanvraag door de DVZ onontvankelijk verklaard, daar u zich nog steeds op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanbracht baseerde en u het nieuwe bewijsstuk, namelijk een 'wanted'-advertentie een week na 6 november 2009 ontving en u dit bewijsstuk dus gemakkelijk tijdens uw eerste asielprocedure kon inbrengen. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 16 juni 2010 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de DVZ. U legde nieuwe elementen voor bij de DVZ om uw asielrelaas te staven, namelijk een brief van de Bweyogerere central zone local council (dd. 22/2/2009), een brief van Wilson Balamaze (dd. 26/9/2009) en krantenartikels (dd. 12/4/2010 en 14/4/2010).

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of om een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** het Commissariaat-generaal op 16 september 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, daar geen geloof gehecht werd aan uw homoseksuele geaardheid en de daaruit volgende problemen die u kende in Oeganda. U tekende op 15 oktober 2009 beroep aan tegen deze beslissing en op 23 februari 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw **tweede en derde asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u aanhaalde om uw beweerde vervolging in uw land van oorsprong te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Zo legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag (dd. 3 maart 2010) **een bladzijde uit een krant (dd. 6 november 2009) neer met daarin een 'wanted'-advertentie** (zie administratief dossier). U verklaarde dat deze op 6 november 2009 werd opgezonden naar u (zie administratief dossier en vraag 36 gehoor DVZ dd. 9 maart 2010). Verder verklaarde u dat u deze 'wanted'-advertentie een week later ontving (gehoor DVZ dd. 9 maart 2010). Er dient te worden vastgesteld dat op 10 december 2009 de zitting bij de RvV plaatsvond waarin u uw beroep tegen de eerdere beslissing van het CGVS (dd. 16 september 2009) verdedigde en dat u de bladzijde uit een krant (dd. 6 november 2009) met daarin een 'wanted'-advertentie dus gemakkelijk tijdens uw eerste asielprocedure kon inbrengen. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat u het niet wist. U gaf aan dat uw sociaal assistent zei het document aan uw advocaat te geven en dat deze niets deed (gehoor CGVS, p.6). Er mag van u verwacht worden dat u de asielinstanties onmiddellijk op de hoogte brengt indien u dergelijke documenten verwacht en dat u ze ook onmiddellijk na het ontvangen ervan neerlegt. Verder gaf u aan dat u dacht dat uw ouders en de politie de advertentie plaatsten. Toen u gevraagd werd waarom uw ouders u via een publieke advertentie zouden zoeken, terwijl u net een schande was voor de familie en men zou verwachten dat ze u liefst ver weg willen hebben, gaf u aan dat ze u misschien dood wilden of u misschien wilden schaden (gehoor CGVS, p.6). De door u neergelegde advertentie dient om dezelfde asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanbracht – waarover reeds werd geoordeeld (supra) – te staven.

Verder legde u **twee krantenartikels (dd. 12/4/2010 en 14/4/2010)** voor, waarin staat dat u, een gay, uit de clan werd verjaagd (gehoor CGVS, p.5). Niet alleen is het vreemd dat twee kranten plots – meer dan één jaar na de door u beweerde feiten – een artikel aan uw verhaal zouden wijden, bovendien werden foutieve feiten in een artikel geschreven. Zo staat in het artikel (dd. 12/4/2010) dat u een gay activist bent. Toen u hiermee geconfronteerd werd wist u eerst niet wat dit betekende, maar toen u uitgelegd

werd dat een gay activist iemand is dit opkomt voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat u dit nooit deed. U wist ook niet waarom men dat zou schrijven (gehoor CGVS, p.5). Ook betreffende deze twee artikelen kan men stellen dat ze dienen om dezelfde asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanbracht – waarover reeds werd geoordeeld en u geen beroepsmogelijkheden meer resten (supra) – te staven. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder dat systematische corruptie een groot probleem is in de Oegandese media en dat de focus ligt op geld verdienen, waardoor slechts weinig geloof aan de reële bewijswaaarde van hogervermelde advertentie en krantenartikels kunnen gehecht worden (zie landeninfo).

Verder legde u een **brief van de Bweyogerere central zone local council** (dd. 22/2/2009) en een **brief van Wilson Balamaze** (dd. 26/9/2009) voor. U gaf aan dat deze brieven samen met de kranten (dd. 12/4/2010 en 14/4/2010) werden opgezonden door pastoor Stuart Serebe (gehoor CGVS, p.4-5). Verder gaf u reeds bij uw verklaringen op de DVZ bij uw tweede asielaanvraag aan dat u nog steeds contact had met pastoor Stuart Serebe (vraag 36 gehoor DVZ dd. 9 maart 2010). Er dient te worden vastgesteld dat het eigenaardig is dat pastoor Stuart Serebe – met wie u steeds contact onderhield (supra) – u niet op de hoogte bracht van het bestaan van deze brieven. Nochtans dateert de eerste brief van vóór uw eerste asielaanvraag en de tweede van vóór de behandeling van het beroep tegen de weigeringsbeslissing bij uw eerste asielaanvraag (supra) en kon u ze dus gemakkelijk tijdens uw eerste asielprocedure inbrengen. Bovendien bent u erg vaag over de omstandigheden waarin pastoor Stuart Serebe de brieven verwierf. Zo weet u niet wanneer pastoor Stuart Serebe de brief van de Bweyogerere central zone local council (dd. 22/2/2009) kreeg, noch wanneer hij de brief van Wilson Balamaze (dd. 26/9/2009) kreeg (gehoor CGVS, p.4). Betreffende de brief van de Bweyogerere central zone local council gaf u aan dat hij deze in het kantoor van de chairman van de local council zag liggen (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd of pastoor Stuart Serebe de brief dan gewoon meenam, gaf u vaag aan dat ze de brief misschien gegeven hebben, omdat pastoor Stuart Serebe misschien zei dat hij informatie over u had (gehoor CGVS, p.4). Verder gaf u aan dat pastoor Stuart Serebe ook de brief van Wilson Balamaze op deze manier kreeg (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd waarom u deze brieven niet eerder voorlegde, gaf u aan dat ze nog niet ontvangen had (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd waarom u niet eerder vroeg aan pastoor Stuart Serebe om na te gaan of er nog informatie was betreffende uw zaak, kon u geen antwoord geven. Later gaf u aan dat pastoor Stuart Serebe u gewoon hielp (gehoor CGVS, p.6). Van een kandidaat vluchteling kan redelijkerwijze worden verwacht wanneer hij contact opneemt met personen in zijn land van oorsprong – u gaf aan dat u steeds contact onderhield met pastoor Stuart Serebe (vraag 36 gehoor DVZ dd. 9 maart 2010) – hij zich informeert over de nasleep van zijn problemen in Oeganda. Dat u hebt nagelaten dit te doen, is een bijkomende aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als enig middel de schending aan “van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951; van artikel 1, A 2) van het Protocol

betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967; van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* in te roepen, zonder te verduidelijken welk beginsel zou zijn geschonden en waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat het CGVS haar beslissing moet motiveren, rekening houdend met alle elementen van het dossier, met inbegrip van deze waarvan ze zelf kennis had. Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van State. Verzoeker meent nog dat het CGVS perfect geïnformeerd zou moeten zijn over de situatie van zijn land van herkomst en dat het CGVS rekening moet houden met de gebeurtenissen die in zijn land van herkomst plaatsvonden.

3.1.1. Verzoeker houdt zijn vervolging omwille van zijn homoseksualiteit staande, terwijl zijn beweerde homoseksualiteit en de beweerde hieruit voortvloeiende vervolging reeds in de eerste asielaanvraag ongelooftwaardig werden bevonden (RvV nr. 39 185 van 23 februari 2010): *“De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ten gevolge hiervan zou hebben ondervonden.”*

Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen de bevoegdheid van de Raad beperkt tot de beoordeling van de aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit belet echter geenszins dat de Belgische asielinstanties alle elementen van het administratief dossier meenemen in de beoordeling van de nieuwe asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn

vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

3.2. Verzoeker voert aan dat *in casu* niet redelijk kan worden betwist dat verzoeker inspanningen heeft geleverd om zijn verzoek te staven. Verzoeker meent dat het CGVS niet alle documenten in overweging neemt. Hij benadrukt dat de brief van de heer W. B. (26 september 2009) aantoont dat verzoeker betrokken is geweest bij handelingen in strijd met de cultuur van Banganda. Alle contacten met de clan werden verzoeker hierop verboden, waarbij verzoeker noch verdere toelichting geeft over de gevolgen die dergelijke uitsluiting teweegbrengt. Verzoeker stelt dat dit eerste document het politiedocument *“release on bond”* bevestigt en vermeldt dat hierin staat dat verzoeker op 20 mei 2009 om 9 uur moest verschijnen voor de politie. Het derde document is afkomstig van de *Bweyogerere central zone local council* (22 februari 2009) en informeert verzoeker dat zijn vader een klacht tegen hem indient wegens zijn homoseksueel gedrag. Er wordt tevens in vermeld dat verzoekers vader hem zal doden indien hij hem vindt, waarbij de opsteller van de brief C.N. verzoeker vraagt om tot een minnelijke schikking te komen.

3.2.1. De Raad stelt echter vast dat zowel wat de tweede als de derde asielaanvraag betreft, verzoeker documenten voorlegt die dateren van voor of tijdens de eerste asielaanvraag en dus ook bij de eerste asielaanvraag hadden voorgelegd kunnen worden. Zo werd bij de tweede asielaanvraag vastgesteld dat verzoeker de *‘wanted’*-advertentie ongeveer een week na de postdatum van 6 november 2009 had ontvangen maar dit achterhiel tot zijn tweede asielaanvraag van 9 maart 2010 werd besloten. Ook de thans neergelegde brieven dateren van respectievelijk vóór (brief van *Bweyogerere central zone local council* dd. 22 februari 2009) en tijdens (brief van W.B. dd. 26 september 2009) verzoekers eerste asielaanvraag. Daargelaten dat verzoeker deze documenten op een later tijdstip verkreeg met behulp van pastoor S.S. en hij aldus meent deze niet eerder te kunnen voorleggen, blijft hij tot drie maal toe bij nietszeggende verklaringen over de reden waarom hij niet eerder contact nam met de pastoor (gehoorverslag CGVS 5 april 2011, p. 3). Daarbij is verzoeker incoherent nu hij eerst stelt dat hij S.S. heeft gebeld, om onmiddellijk nadien te stellen dat S.S. eerst contact heeft genomen met hem (gehoorverslag CGVS 5 april 2011, p. 3-4). Hoe dan ook de bestreden beslissing stelt terecht dat het feit dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren over de nasleep van zijn problemen in Oeganda bij S.S., met wie hij steeds contact onderhield, een bijkomende aanwijzing is van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat hij alle inspanningen heeft geleverd om zijn verzoek te staven, de bovengenoemde documenten werden immers laattijdig aangebracht. Verzoeker faalt derhalve in zijn medewerkingsplicht.

3.2.2. Verzoekers opmerking dat hij deze nieuwe elementen heeft meegebracht, maar dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met deze documenten, berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing daar deze *in extenso* ingaat op de beoordeling van de aangevoerde documenten, waarbij uitdrukkelijk wordt besloten dat er weinig geloof aan de objectieve bewijswaarde van de advertentie en de krantenartikels kan worden gehecht. Verzoeker kan dus allerminst beweren dat de elementen die hij levert, niet zijn besproken door het CGVS. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling kunnen weerleggen.

De *“Release on Bond”* werd beoordeeld door de Raad bij verzoekers eerste asielaanvraag (RvV nr. 39 185 van 23 februari 2010) waarbij werd besloten: *“Verweerder repliceert met betrekking tot verzoekers betoog aangaande de bijgebrachte ‘Release on Bond’ met recht dat de Commissaris-generaal niet de plicht heeft om te bewijzen dat het een vals document betreft, alsmede dat het feit dat in de bestreden beslissing niet expliciet wordt gesteld dat het een vervalst document is geenszins impliceert dat de authenticiteit van het document bewezen is, te meer daar in de bestreden beslissing bedenkingen worden gemaakt aangaande dit document. In casu motiveert de bestreden beslissing met recht dat het kwestieuze document door de enkele vermelding van “homosexuality” als kwalificatie van het misdrijf, zonder verdere specificatie of vermelding van het toepasselijke strafwetartikel, de authenticiteit ervan ondermijnt. De geloofwaardigheid van het document wordt daarenboven verder ondergraven doordat het, ondanks dat het hiervoor een uitdrukkelijke vermelding bevat, de verschuldigde som niet aangeeft indien verzoeker zich niet zou aanbieden noch de borgsom vermeldt van zijn oom (administratief dossier, stuk 12: documenten)”*. Ten slotte dient te worden benadrukt dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 augustus 2009 wel kranten leest, initieel geen melding maakte van het krantenartikel van 12 april 2010.

3.2.3. Daargelaten dat zoals hoger gesteld, de twee brieven laattijdig werden aangevoerd en verzoeker geenszins duidelijkheid verschaft over de manier waarop hij deze brieven verwierf, kunnen dergelijke documenten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Immers dient te worden vastgesteld dat de brief van de heer W. B. niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt neergelegd en daarenboven brengt verzoeker geen elementen aan die de betrouwbaarheid van de privé stukken aannemelijk maakt. Daarbij gaat verzoeker eraan voorbij dat documenten slechts één element in de beraadslaging zijn en deze, om enige bewijswaarde te hebben, hoe dan ook dienen te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers beweerde homoseksualiteit werd immers reeds in zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig geacht. Een vervolging die daarop steunt kan dan ook bezwaarlijk waarachtig zijn.

3.3. Verzoeker formuleert verder diverse opmerkingen over de definitie van vluchteling in de Conventie van Genève. Verzoeker herinnert eraan dat de “gegronde vrees voor vervolging” een subjectief-psychologisch element inhoudt in hoofde van de kandidaat-vluchteling. Het CGVS stelt dat verzoeker geen reden heeft om nog vervolging te vrezen, maar volgens verzoeker vergeet het CGVS dit subjectief-psychologische element. Verzoeker verwijst nog naar het Gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996, vastgesteld door de Raad van de Europese Unie en stelt dat het begrip “vrees” door talrijke auteurs omschreven wordt als een geestesgesteldheid of een *state of mind* waarvan de vaststelling de inachtneming van de persoonlijkheid van de geïnteresseerde impliceert, gezien psychologische reacties kunnen variëren van een persoon naar een ander. *In casu* zou verzoeker verschillende effectieve feiten van vervolging hebben aangehaald die verband houden met zijn homoseksualiteit. Verzoeker is van oordeel dat het CGVS deze elementen niet in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Verzoeker kan dus allerminst beweren dat het geen geobjectiveerde, rationele vrees dient te zijn.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK